

Prelāta vēstule (maijs 2013)

Kunga debeskāpšana mums ir iespēja, lai pārdomātu to, cik lielā mērā mūsu konkrētā rīcība atbilst Dieva gribai, saka Opus Dei Prelāts. Šie un citi maija mēneša svētki ir viņa ikmēneša vēstules centrā.

2.07.2013

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Maija mēnesis ir bagāts ar daudziem liturģiskiem svētkiem un Prelatūras

gadskārtām. Tiekšimies izdzīvot to Jaunavai Marijai - mūsu Mātei pie rokas, jo viņa mūs vienmēr ved pie sava Dēla un ar Viņu un caur Viņu – pie Svētā Gara un Dieva Tēva.

Lūgsim, lai viņa iet mums cieši līdzās, lai izlūdz priekš mums bagātīgas žēlastības, lai mēs līdzīgi viņai būtu paklausīgi Patiesības Garam un tā kļūtu aizvien vairāk un vairāk līdzīgi viņas Dēlam Jēzum.

Nedēlās, kas pagājušas kopš Pāvesta Franciska ievēlēšanas, mēs esam novērojuši, kā daudzās dvēselēs ir modusies kvēla vēlēšanās pēc iekšējas atjaunošanās, jo daudzi cilvēki ir publiski izteikušies, ka viņi izjūt vajadzību pēc ilgāka laika no jauna pieņemt Gandarīšanas sakramentu vai turpmāk pieņemt to biežāk. Pateiksimies Dievam par šīm dāvanām, tiecoties, pirmām kārtām, lai katrs no mums pats tās labi izmantotu, kā arī cenšoties palīdzēt mūsu radniekiem, draugiem, darba

vai studiju biedriem ik dienas būt apņēmības pilniem – kādiem jābūt arī mums pašiem - dzīvot patiesi kristīgu dzīvi, kas ir saskaņā ar ticību, ko apliecinām.

Turpinot *Credo* artikulu skaidrojumu, es vēlētos tuvāk apcerēt Kunga Debeskāpšanas noslēpumu. Mēs patiesi ticam, ka Jēzus Kristus pēc augšāmcelšanās ir *uzkāpis debesīs un sēž pie Dieva, visvarenā Tēva, labās rokas.*[1] Šiem svētkiem, ko mēs svinam ceturtdien, 9. maijā (vai svētdien, 12. maijā, kur šī svētku diena ir pārcelta), jārosina mūs apstāties un padomāt par to svētlaimīgo mērķi, uz ko mēs esam aicināti. Šī ir patiesība, kas mums atgādina vienlaikus gan par vēsturisku faktu, gan arī par pestīšanas notikumu. Kā vēsturisks fakts “Kristus debesīs aiziešana iezīmē Jēzus cilvēciskuma galīgu aiziešanu pie Dieva debesīs, no kurienes Viņš atgriezīsies. Šajā

stāvoklī debesīs Viņa cilvēciskums ir
apslēpts cilvēku acīm.”[2] Tagad Viņš
ir klātesošs sakramentālā veidā
Euharistijā; bet savā īstenajā būtībā
Viņš atrodas tikai debesīs, no
kurienes Viņš godībā un
majestātiskumā atnāks laiku beigās,
lai tiesātu dzīvos un mirušos.

Visdetalizētāk šo notikumu atstāsta
evaņģēlists svētais Lūkass. Apustuļu
darbu grāmatas sākumā viņš raksta,
ka Kungs *tiem arī pēc savām
ciešanām, daudzos pierādījumos
apliecināja, ka Viņš ir dzīvs, un,
četrdesmit dienas parādīdamies,
runāja par Dieva valstību.*[3] Tāpat
evaņģēlists stāsta, ka vienā no savām
parādīšanās reizēm Kungs
apustuļiem *atvēra prātu, lai izprastu
Rakstus. Un Viņš tiem sacīja: Jo tā
rakstīts un tā Kristum vajadzēja ciest
un trešajā dienā no mironiem
augšāmcelties. Un Viņa vārdā
jāsludina grēku gandarīšana un grēku
piedošana visām tautām, sākot ar*

Jeruzalemi. Bet jūs esat liecinieki par šo visu.[4]

Svētais Hosemarija bieži apcerēja šīs ainas ģimeņu tikšanās reizēs, kurās mēdza piedalīties daudz cilvēku.

Kādā no reizēm viņš aicināja savus klausītājus domāt par Kungu pēc

Viņa augšāmcelšanās, kad ***“Viņš ar saviem mācekļiem runāja par***

daudz ko un atbildēja uz visiem

viņu jautājumiem. Šeit mēs kaut

vai nedaudz imitējam šo ainu, jo

jūs un es – mēs esam Kunga

mācekļi un vēlamies dalīties savos

iespaidos un pieredzē.”[5] Citā reizē

viņš piebilda: ***“Viņš ar tiem runāja***

tā, kā mēs ar jums tagad runājam,

tieši tā! Tā arī ir kontemplācija,

apcere – saruna ar Dievu. Un

kontemplācija un saruna ar Dievu

modina mūsos rūpes par

dvēselēm, alkas vest pie Kristus

visus, kas ir no Viņa

attālinājušies.”[6]

Taču atgriezīsimies pie Debeskāpšanas brīža, kad Jēzus *tos izveda ārā līdz Betānijai, un savas rokas pacēlis, svētīja tos. Un notika, ka Viņš, svētījot tos, attālinājās no tiem un pacēlās debesīs.*[7] Vienā no pēdējām audiencēm Pāvests Francisks apcerēja šo ticības noslēpumu un jautāja: **“Kāda ir šī notikuma jēga? Kādas ir tā sekas attiecībā uz mūsu dzīvi? Ko nozīmē kontemplēt Jēzu, kurš sēž pie Tēva labās rokas?”**[8]

Kristus kā Baznīcas Galva uzkāpa debesīs, lai mums tur sataisītu vietu, kā bija apsolījis.[9] “Viņš ir aizgājis pirms mums Tēva godības valstībā, lai mēs, Viņa Miesas locekļi, dzīvotu cerībā, ka reiz būsim kopā ar Viņu uz mūžiem.”[10] Taču, lai ieietu ar Kristu Viņa godībā, mums jāseko Viņa pēdās. Pāvests norāda uz to, ka savā ceļā uz Jeruzalemi, uz saviem pēdējiem Pashas svētkiem, kur Viņam vajadzēja piepildīt savu

atpestīšanas upuri, **“Jēzus jau redz mērķi – debesis, bet Viņš labi zina, ka ceļš, kas Viņu ved uz Tēva godību, iet caur Krustu, caur paklausību dievišķajam mīlestības plānam attiecībā uz cilvēci. (..) Un arī mums mūsu kristiešu dzīvē skaidri jāapzinās, ka, lai ieietu Dieva godībā, jābūt ik dienu uzticīgiem Viņa gribai, arī tad, ja tas prasa upurus, ja tas dažkārt prasa mainīt mūsu plānus.”**[11]

Nekad neaizmirsīsim, manas meitas un mani dēli, ka nav kristietības bez krusta un nav patiesas mīlestības bez upura. Un centīsimies saskaņot mūsu ikdienas dzīvi ar šo priekpilno realitāti, jo tieši tas nozīmē sekot Mācītāja pēdās, kurš ir *ceļš, patiesība un dzīvība*. [12]

Tāpēc Kristus debeskāpšanas lielie svētki aicina mūs izvērtēt, vai mūsu konkrētā rīcība atbilst Dieva gribai: bez vilcināšanās, bez piesaistīšanās savam “es”, ar ciešu apņemšanos ik

dienas no jauna to meklēt, pieņemt
un mīlēt ar visiem saviem spēkiem.
***“Kungs no mums neslēpj, ka šī
Dieva gribai pakļautā paklausība
pieprasa atteikšanos un
ziedošanos, jo Mīlestība neprasa
tiesības, bet grib kalpot. Kungs ir
pirmais, kurš nostaigāja šo ceļu.
Kā tu paklausīji, Jēzu? Usque ad
mortem, mortem autem crucis (Flp
2, 8): līdz nāvei, līdz nāvei pie
krusta. Ir jāiziet no sevis, jā sarežģī
sava dzīve, tā jāpazaudē aiz
mīlestības pret Dievu un
dvēselēm.”***[13]

Svētie Raksti stāsta, ka pēc
Debeskāpšanas apustuļi lielā priekā
atgriezās Jeruzalemē.

Un viņi vienmēr bija svētnīcā,
godinādami un teikdami Dievu.[14]
Dažas dienas iepriekš, kad Jēzus
viņiem pateica, ka viņi Viņu vairs
neredzēs, viņi bija noskumuši [15];
taču tagad tā vietā viņi ir prieka

pilni. Ar ko izskaidrojama šī pārmaiņa? Tas tāpēc, ka viņi ar ticības acīm vēl pirms redzamās Svētā Gara nonākšanas saprot, ka **“Jēzus, kaut arī viņu acīm neredzams, tomēr paliek vienmēr ar viņiem, nekad viņus neatstāj un atbalsta viņus Tēva godībā, vada viņus un aizbilst par viņiem.”**[16]

Arī šodien mēs caur ticību zinām, ka Kristus ar žēlastības starpniecību turpina būt ar mums un mūsos, kopā ar Tēvu un Svēto Garu, un Svētajā Euharistijā. Viņš ir mūsu balsts un mūsu spēks, mūsu vecākais brālis, mūsu vistuvākais draugs, kurš mūs nekad nepametīs, it īpaši bēdu brīžos vai cīņas momentos. **“Kā savā pirmajā vēstulē apliecina svētais apustulis Jānis: Jēzus Kristus ir mūsu aizstāvis pie Tēva. Cik jauki ir to dzirdēt! Ja kāds tiek saukts tiesas priekšā vai tiek iesaistīts tiesas prāvā, pirmā lieta, ko viņš dara, - meklē advokātu, lai tas viņu**

aizstāvētu. Mums ir kāds, kurš mūs aizstāv vienmēr, kurš mūs aizstāv pret sātana lamatām, kurš mūs aizstāv pret mums pašiem, pret mūsu grēkiem! (..)

Nebaidīsimies iet pie Viņa un lūgt piedošanu, lūgt svētību, lūgt žēlsirdību!”[17]

Pārliecība par to, ka Skolotājs turpina būt mums līdzās mūsu gaitās, ir vēl viens apstāklis, kas izriet no debeskāpšanas fakta un piepilda mūs ar mieru un prieku. Ar šo mieru un prieku mums noteikti ir jādalās ar citiem, ar visiem cilvēkiem, kas ir mums visapkārt, ar kuriem tiekamies, bet it īpaši ar tiem, kuri, paši to varbūt nemaz neapzinādamies, cieš no tā, ka dzīvo tālu no Dieva. Svētais Hosemarija šo svētku sakarā uzsvēra: **“Mūsu priekšā ir nozīmīgs uzdevums. Mēs nedrīkstam kļūt pasīvi, jo Kungs mums ir skaidri pateicis: ‘Strādājiet, kamēr Es pārnākšu’**

(Lk 19, 13). Mēs nedrīkstam palikt ar sakrustotām rokām, gaidot Kunga atnākšanu, kad Viņš atgriezīsies, lai pilnībā valdītu pār savu Valstību. Izplatīt Dieva valstību nav tikai to Baznīcas locekļu oficiālais pienākums, kuri pārstāv Kristu, jo ir saņēmuši no Viņa ordinācijas sakramenta varu. ‘Vos autem estis corpus Christi (1 Kor 12, 27) – arī jūs esat Kristus Miesa,’ mums saka apustulis Pāvils, dodot šo konkrēto pavēli strādāt līdz galam.”[18]

Maija mēnesis, kas daudzās valstīs ir veltīts Jaunavai Marijai, Darbā vienmēr ir bijis īpaši apustulisks mēnesis. Mūsu Tēvs mums tika parādījis, kā mēs varam veikt svētceļojumu uz kādu no Marijas svētvietām vai Dievmātei veltītu baznīcu, ja iespējams, kopā ar kādu draugu vai kolēģi. Mēs visi varam apliecināt, ka, atgriežoties ikdienas

gaitās – darbā, ģimenē -, mēs pievēršamies saviem pienākumiem ar jaunu iekšēju “lādiņu”, ko mums sagādā mūsu Debesu Māte, lai vadītu vai no jauna virzītu mūsu dzīvi pie sava Dēla Jēzus. Man nāk atmiņā mūsu Tēva pirmais svētceļojums uz Marijas svētvietu (Sonsoles Avilā, rīt ir tā kārtējā gadskārta) un arī neaizmirstamā novenna pie Gvadalupes Dievmātes 1970. gadā, kuras laikā viņš ar tik lielu ticību lūdzās par Baznīcu, par Pāvestu un par Opus Dei. Vēlos ieteikt jums šā gada maija svētceļojumu veikt ciešā vienotībā ar šiem mūsu Dibinātāja nodomiem, kas viņa sirdij ir tuvi arī debesīs.

Mēneša otrajā pusē, 19. maijā, mēs svinēsim Vasarsvētkus, bet pēc tiem nākošajā svētdienā – Vissvētās Trīsvienības svētkus. Šodien, tāpat kā apustuļu laikā un kā vienmēr Baznīcas dzīvē, tas ir Svētais Gars Mierinātājs, kas stiprina kristiešus

un dāvā tiem spēku sludināt par Jēzu Kristu it visur. Apceriet meditācijā to, kas notika pēc pirmā mocekļa Stefana nāves. *Bet tanī dienā – īsi un kodolīgi sacīts Apustuļu darbu grāmatā - notika liela Jeruzalemes baznīcas vajāšana; un visi, izņemot apustuļus, tika izklīdināti Jūdejas un Samarijas apvidos.*[19] Šī vajāšana nekādā ziņā nekavēja Baznīcas augšanu, gluži pretēji – tā veicināja tās izplatīšanos aiz Jeruzalemes robežām. Baznīca laida saknes jaunās vietās un jaunus cilvēkus, pat tādus, kas nepiederēja pie Izraēla tautas, tostarp samariešu vidū. Kaut kas līdzīgs notika ar svēto apustuli Pāvilu viņa apustuliskajos ceļojumos.

Apcerot šos notikumus, par kuriem mums atgādina Lieldienu laika lasījumi, būtu loģiski, ja mēs jautātu: Vai es liecinu par savu ticību Kristum? Vai es lūdzu, lai Dievs vairo manī šo dievišķo tikumu līdz ar cerību un mīlestību, it īpaši šajā

Ticības gadā? Vai pārvaru ar noteiktību bailes no tā, ko citi cilvēki domās, kā arī citus šķēršļus, kas mani attur no apustuliskā darba? Vai manu drosmi palīdz vairot doma par to, ka augšāmcēlies Kungs atrodas man līdzās visās manās ikdienas gaitās? Vai bieži eju pie Tabernākula, lai lūgtu no Viņa vairāk godbijības manām attiecībām ar Viņu un Viņa Svēto Māti? Ieklausīsimies arī jautājumos, ko mums uzdod Pāvests Francisks: **“Tu, un es, vai mēs godinām Kungu? Vai mēs vēršamies pie Dieva tikai lai lūgtu, lai pateiktos, vai ejam pie Viņa arī, lai Viņu pagodinātu un pielūgtu? (..) Pagodināt Dievu nozīmē atvēlēt Viņam vietu, kas Viņam pienākas. Pagodināt Kungu nozīmē apliecināt, ticēt – un ne tikai vārdos – , ka tikai Viņš patiesībā virza mūsu dzīvi.”**[20]

Pagājušā mēnesī es biju neilgā braucienā uz Libānu; tāpat kā

vienmēr es rēķinājos ar jūsu
atbalstu, lai dāvātu jaunu impulsu
Prelatūras ticīgo apustuliskajam
darbam šajā manai sirdij tik tuvajā
zemē, kas atrodas pašā Tuvo
Austrumu viducī. Jūsu visu pavadīts
es lūdzos pie mūsu mīlās Libānas
Dievmātes Harisas svētvietā, it īpaši
lūdzot mieru šim reģionam un arī
visai pārējai pasaulei. Nepārstāsim
vērsties pie Jaunavas Marijas visās
Baznīcas un sabiedrības vajadzībās.
Šādu attieksmi mums māca mūsu
Māte Vissvētākās Jaunavas Marijas
apmeklēšanas svētkos, kas būs
mēneša pēdējā dienā: ik brīdi būt
gataviem kalpot citiem cilvēkiem
visdažādākajās situācijās kā Marija
kalpoja savai radniecei Elizabetei.

Stādiet mūsu Valdniecei priekšā
manus nodomus: šajā lūgumā nav
nekā egoistiska, jo tas ietver sevī arī
jūsu ikdienas uzticību, kas ir
priecīga, neatlaidīga un pilna
tieksmes pēc personiskā svētuma un

apustuliskās dedzības. Lūdziet
Baznīcas Māti, lai viņa Vissvētajai
Trīsvienībai izlūdz visai Baznīcai un
tai mazajai Baznīcas *daļīnai*, kas ir
Prelatūra, daudz priesteru, kas ir
visā pilnībā uzticīgi savam
kalpojumam. Īpaši lūdzieties par
jaunajiem Darba priesteriem, kas tiks
ordinēti 4. maijā, lai viņi atbilstoši
mūsu Tēva vēlējumam būtu ***svēti,
izglītoti, priecīgi un ar sportisku
garu pārdabiskajā jomā.***

Ar visu manu mīlestību Jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2013. gada 1. maijā.

© *Prælatūra Sanctæ Crucis et Operis
Dei* (Izplatīšana arī izvilkumu veidā
atļauta tikai ar autortiesību
īpašnieka piekrišanu).

[1] Romas misāle, Nīkajas-Konstantinopoles ticības apliecinājums.

[2] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr.665.

[3] *Apd* 1, 3.

[4] *Lk* 24, 45-48.

[5] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 29.10.1972.

[6] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 03.11.1972.

[7] *Lk* 24, 50-51.

[8] Pāvests Francisks, Uzruna vispārējās audiences laikā, 17.04.2013.

[9] *Sal. Jņ* 14, 2-3.

[10] *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr.666.

[11] Pāvests Francisks, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
17.04.2013.

[12] *Jņ* 14, 6.

[13] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus*, Nr. 19.

[14] *Lk* 24, 52-53.

[15] Sal. *Jņ* 16, 6.

[16] Pāvests Francisks, Uzruna
vispārējās audiences laikā,
17.04.2013.

[17] Turpat.

[18] Sv. Hosemarija, *Kad garām iet
Kristus*, Nr.121.

[19] *Apd*, 8, 1b.

[20] Pāvests Francisks, Sprediķis
Svētā Pāvila ārpus mūriem bazilikā,
14.04.2013.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-maijs-2013/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-maijs-2013/) (6.08.2025)